

РЕШЕНИЕ

№ 226

гр. гр. Хасково, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Михаела Кр. Стойчева
като разглежда докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20225640102317 по описа за 2022 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 ал.1, вр. чл.124 ал.1 ГПК от Д. Ж. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. Х., ул. "*****" № *, съдебен адрес: гр.Х., ул. "*****" № **, адв. Б. Б. от АК - Хасково против „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК: 202423225, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Люлин, бул. "Панчо Владигеров" № 21, Бизнес Център „Люлин 6“, ет.2.

Ищецът твърди, че според представена към исковата молба покана за доброволно изпълнение, по изп.дело № 20228750400399 на ЧСИ - З. З., частен съдебен изпълнител с район на действие - ОС-Хасково, било образувано изпълнително дело на основание Изпълнителен лист издаден на 20.11.2012 г. от Районен съд-Хасково на основание Заповед за изпълнение по ч.г.д. № 2571/2012г. на Районен съд- Хасково. Задълженията му по изпълнителния лист, по който било образувано изпълнителното дело били за сумите: 574,76 лв. – главница; 514 лв. - печалба на кредитора по договор; 76,55 лв. - мораторна лихва и законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 14.09.2012 г. до окончателното изплащане на сумата, както и 125 лв. разноси на кредитора. Общата дължима сума към 23.08.2022 г. по изпълнителното дело - главница, лихви, такси и разноси възлизала на 5409,93 лв.

Поддържа се в исковата молба, че ищецът не дължи сумата в размер на 5409,93 лв., поради това, че правото на принудително изпълнение било погасено по давност. Изпълнителният лист бил издаден на 20.11.2012 г. като правото на вискателя да иска принудително изпълнение било погасено с изтичането на пет годишния давностен срок - на 20.11.2017г. - чл.110 от ЗЗД. На основание чл.119 от ЗЗД били погасени и всички произтичащи от него допълнителни вземания.

По тези съображения се иска от съда да постанови решение, с което да се признае за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 5409,93 лв., поради погасяване на правото на принудително изпълнение по

давност.

В допълнение и в първото по делото съдебно заседание, проведено на 25.01.2023 г., във връзка с ответното становище по иска се оспорват от ищеца представените договор за цесия за прехвърляне на вземане, пълномощното за съобщаване на цесията и нейното потвърждаване като се твърди, че същите са подписани от страна на БНП Париба Пърсънъл Файненс от лица без представителна власт, доколкото към 22.04.2016 г., като представители на БНП Париба Пърсънъл Файненс били записани лица, различни от двамата прокуристи. Освен това, едва на дата 02.12.2016 г. в 14:20:17 било вписано в търговския регистър, че дружеството се представлява от двама прокуристи заедно, ако няма назначен изпълнителен директор. Това било вписване към 02.12.2016 г., т.е. значително във времето, след като била извършена цесията и бил подписан договора за цесия, както и пълномощното за уведомяване и потвърждаването на цесията от двамата прокуристи. Като вписано обстоятелство, същото спрямо ищеца нямало сила. Относно цесията и прехвърлянето на вземането ищецът не бил уведомен преди образуването на второто изпълнително дело. Нямало данни същият да е бил уведомен или по какъвто и да е начин да е узнал за цесията. В настоящия случай пълномощното било подписано от двама прокуристи, по отношение на които не било вписано в търговския регистър правото да представляват дружеството. Макар и в по-късен момент на 02.12.2016 г. било вписано, че дружеството се представлява от двама прокуристи заедно, ако няма назначен изпълнителен директор, а дали това е било така също било неизвестно за ищеца. Така се създавала неизвестност, несигурност и невъзможност да бъде реално и редовно извършено изпълнение от негова страна. При това положение, ако се приемело, че цесията е недействителна и упълномощаването и потвърждаването били недействителни спрямо ищеца, предвид силата на вписването в търговския регистър и примата на вписаните обстоятелства, следвало, че всички действия, които били предприети от ответното дружество „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД са недействителни спрямо ищеца. В тази насока следвала недължимост спрямо ответника „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД на исковата сума.

Претендират се направените разноски по делото.

Ответникът оспорва основателността на предявения иск. Сочи се в отговора, че на 10.03.2011 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД (предишно наименование „ДжетФайненс Интернешънъл“ АД), с универсален правопреемник "БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.", клон България, в качеството му на Кредитор, от една страна и Д. Ж. Х., в качеството му на Кредитополучател, от друга, бил подписан Договор за кредит № CASH - 04570951. Вследствие на възникналите между страните договорни правоотношения, същите уточнени в горепосочения договор за кредит, кредиторът "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД финансирал кредитополучателя, а за ищеца възникнало задължение да издължи горепосочения кредит, съгласно условията по сключения договор. По молба на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД на 07.05.2013 г. било образувано изп. дело № 292/2013 г. по описа на ЧСИ 3. 3. и бил приведен в изпълнение процесният Изпълнителен лист.

По време на образуването на 07.05.2013 г. изпълнително производство по изпълнително дело № 292/2013 г., по желание на вискателя и по инициатива на съдебния изпълнител били предприети редица изпълнителни действия, всяко от които прекъсвало погасителната давност.

С молбата си за образуване на изпълнително дело "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД възлагал правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ 3. 3. на 07.05.2013 г. На тази дата била прекъсната погасителната давност, тъй като съгласно Тълкувателно Решение от 26.06.2015 г. по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС „...е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ (чл. 426, ал. 2 ГПК) и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК. Ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната

давността, също както с върнатата искова молба не е прекъсната давността." По аргумент на противното, следвало да се заключи, че молбата за инициране на изпълнително производство, с която се възлагали правата по чл. 18 ЗЧСИ била редовна и водела до прекъсване на теклата до момента погасителна давност, защото съдебният изпълнител бил длъжен да приложи изпълнителния способ, съответно да определи такъв при възлагане. На 07.05.2013 г. до длъжника била изпратена покана за доброволно изпълнение. На същата дата (07.05.2013 г.) било изпратено заповедно съобщение до Арматрон ООД - тогавашният работодател на длъжника. На 07.05.2013 г. до вискателя било изпратено съобщение, с което бил уведомен за насрочен опис на движимите вещи на длъжника. Насрочването на опис на движимите вещи в дома на длъжника било валидно изпълнително действие, което изграждало съответния способ и прекъсвал погасителната давност. Волята на вискателя за събиране на вземането била безспорно изразена, в тази връзка се посочва, че: „При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изрична разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение" - ТР № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГК.

Множество съдебни решения подкрепяли тази теза, като например: Решение № 4297 от 13.06.2019 г. на СГС по гр. д. № 5658/2017 г.: "Във връзка с изложеното, съдът намира, че насрочването на опис от съдебния изпълнител представлява предприемане на действия по изпълнението чрез конкретен изпълнителен способ, което от своя страна прекъсва изтичането на давността, дори да не бъде реално извършено, тъй като не е налице бездействие на кредитора."; Решение № 4770 от 27.06.2019 г. на СГС по в. гр. д. № 7906/2011 г.: „Така насрочването на опис от ЧСИ е със същата последица, каквото би имало искане на вискателя за насочване на изпълнението към определен обект от имуществото на длъжника.“; Решение № 4495 от 19.06.2019 г. на СГС по гр. д. № 10659/2018 г.: „...следващо валидно изпълнително действие е изпращане на заповедно съобщение до работодателя на длъжника на 27.03.2015 г., респективно изпращане на съобщения до длъжника от 08.01.2016 г. и от 01.02.2017 г. за насрочване на опис на движими вещи"; Решение № № 2381 от 14.06.2018 г. на Окръжен съд Пловдив, по гр.д. № 3166/2018 г.: „От така изброените в хронологичен ред изпълнителни действия, предприети по отношение на ищеца, както се прие по-горе, на първо място, течението на погасителната давност е било прекъснато от насрочения опис на движими вещи на 19.04.2011 г., макар и такъв реално да не е бил извършван."; Решение № 1312 от 28.05.2018 г. по гр. д. № 3527/2017 г. на Апелативен съд - София приема, че „Разпореждането на съдебния изпълнител за насрочване на опис на движимите вещи съставлява предприемане на изпълнително действие в рамките на изпълнителен способ и има ефект да прекъсне срока на погасителната давност". В този смисъл били и Определение № 278 от 8.05.2019 г. на ВКС по т. д. № 2469/2018 г., II т. о., ТК. постановено, във връзка с цитираното Решение № 1312 от 28.05.2018 г. по гр. д. № 3527/2017 г. на Апелативен съд - София; Решение № 5472 от 18.07.2019 г. на СГС по гр. д. № 10543/2018 г., Решение № 1028 от 21.08.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 441/2019 г., Решение № 395 от 28.03.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 336/2019 г.

Присъединяването на държавата като вискател на 16.05.2013 г. отново било действие, което прекъсвало давността, защото съгласно т. 10 от мотивите ТР № 2/2013г. ОСГК на ВКС „...прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ: насочване на изпълнение чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане... и т.н." Същото становище било застъпено и в Решение № 847 от 11.10.2017г. по гр. дело № 817/2017 г. на РС- Пазарджик, потвърдено от Окръжен съд-Пазарджик в Решение № 32 по въззивно гражданско дело № 840 от 2017 г.: „последното

изпълнително действие извършено по него е присъединяване на кредитор (НАП) на 11.11.2011 г." (В този смисъл били и Решение № 331 от 17.04.2019 г. на ОС - Варна по в. т. д. № 233/2019 г.; Решение № 260073 от 17.07.2020 г. на ОС - Варна по в.т.д. № 710/2020г.). На 23.04.2014 г. до длъжника била изпратена призовка за предявяване на разпределение. На 08.06.2016 г. последвало и изпращането на молба за конституиране на нов взыскател от „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, което действие отново прекъсвало течащата относно вземането погасителна давност /Решение № 266082/12.10.2021 на СГС по в.г.р.д. 11196/2020 г.; Решение № 903265 от 20.07.2020 г., постановено по в.ч.г.р.д. 309/2020 по описа на Окръжен съд - Благоевград/. С нея на съдебния изпълнител били възложени правомощията по чл.18 от ЗЧСИ. На 24.06.2016 г. били изпратени искания за справки за наличието на разкрити банкови сметки на името на длъжника до множество търговски банки. На 24.11.2016 г. взыскателят депозирал молба в кантората на ЧСИ, с която поискал да се насрочи дата за опис на движимите вещи на длъжника. На 11.04.2017 г. взыскателят депозирал молба, с която поискал да бъде извършена справка БНБ относно наличието на разкрити банкови сметки на името на длъжника и да бъдат наложени запори върху откритите такива. На 26.05.2017 г. било изпратено запорно съобщение до Юробанк България АД. На 09.05.2018 г. взыскателят депозирал молба, с която било поискано да се извърши справка НОИ на името на длъжника. На 10.05.2018 г. до длъжника била изпратена призовка за принудително изпълнение във връзка с насрочен опис на движимите му вещи. На 10.05.2019 г. било изпратено запорно съобщение до Райфайзенбанк ЕАД. На 26.11.2020 г. взыскателят отново депозирал молба за насрочване на опис на движим вещи, вследствие на което на 08.12.2020 г. до длъжника била изпратена призовка за принудително изпълнение.

След като изп. дело № 292/2013 г. било прекратено от ЧСИ З. З., взыскателят изтеглил процесиите изпълнителни листове и през 2022 г. било образувано изп. дело № 399/2022 г., с което погасителната давност по процесиите вземания отново била прекъсната, тъй като в молбата за образуване на ново изпълнително дело, взыскателят включил искане да се насрочи дата за опис на движими вещи, както и възложил на ЧСИ З. З. правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ.

Всяко направено искане от страна на взыскателя за предприемане на изпълнителни действия прекъсвало погасителната давност, тъй като съдебният изпълнител бил длъжен да предприеме необходимото по изпълнение на искането. Евентуалното бездействие на съдебния изпълнител не следвало да е санкция за взыскателя, тъй като разпоредбата на чл.433. ал.1, т.8 ГПК налагала именно такава, но при личното бездействие на взыскателя.

Според ответника, всички изброени и предприети по делото изпълнителни действия прекъснали течащата относно вземането погасителна давност, поради което същата не била изтекла. Предприемането на всяко едно от горепосочените изпълнителни действия представлявало годно да прекъсне погасителната давност основание, който извод следвал от задължителната практика на ВКС. В мотивите на т. 10 от ТР № 2 от 26 юни 2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС се изтъквало, че съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. ВКС стигал до заключение, че давността по време на висящото изпълнително дело, се прекъсвала многократно, което ставало с „предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ)...“. Не било необходимо предприемането на действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ да е задължително успешно, за да се счита давността за прекъсната. Това следвало от самата разпоредба на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, в която законодателят неслучайно си служел с думата „предприемане“ на изпълнителни действия, а не „извършени“ или друга подобна формулировка. В настоящия случай погасителната давност била прекъсвана многократно с предприемането или

осъществяването на горепосочените изпълнителни действия, с което предишният взыскател, настоящият взыскател и ЧСИ З. З. не бездействали, а напротив - предприемали необходимите действия в хода на образуваното изп. дело № 292/2013 г. и изп. дело № 399/2020 г., което доказвало активно поведение за удовлетворяване интересите на взыскателя.

На следващо място, в отговора на исковата молба ответникът посочва, че следва да се прави категорично разграничение между перемпционния и давностния срок. Такова разрешение давало Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о.. ГК. докладчик председателят Б. Б.. В него било прието, че „Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила за воденото на изпълнителните дела." Категорично се заявявало в цитираното решение, че „...Перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него." Решаващият състав на ВКС постановил, че: „Както е посочено по-горе, насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана прекъсва давността, като за перемпцията и необходимостта от образуването на ново дело значение има също, кога е направено искането (в случая то е преди изтичането на срока за перемпция). Но дори изпълнителното дело да е било перемирано, необразуването на новото искане в отделно дело няма значение за прекъсването на давността."

Становището на ответника е допълнено и с позоваване на най-актуалната съдебна практика, свързана с давността по изпълнителните дела. В този смисъл, Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС посочвало кои процесуални действия на съдебния изпълнител представляват изпълнителни действия и имат за последица прекъсване на погасителната давност. Със споменатото ТР на ВКС от 26.06.2015 г., се отменяло като загубило сила ППВС № 3/18.11.1980 г. постановено по чл. 58, т. 1 ЗУС (отм), с което било постановено, че образуването на изпълнително производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. Съществени в настоящия случай били въпросите какво действие във времето имат тълкувателните актове на ВКС и в конкретика ТР на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, и кой тълкувателен акт следвало пряко да се приложи в настоящия казус. Дали тълкувателните актове действат *ex tunc* или *ex nunc*, и следователно дали следвало да се приложи ППВС № 3/18.11.1980 г. За действието във времето на тълкувателните актове липсвала законова уредба, следователно за решаването му следва да се приложи съдебната практика като източник на правото. По този въпрос имало също постановена и цитирана от ответника съдебна практика - Решение № 170 по реда на чл. 290 ГПК, постановено по гр. д. № 2382/2017, IV г.о. на ВКС, с председател Б. Б.. В мотивите на цитираното съдебно решение съдът подробно и мотивирано посочвал, че „с тълкувателно решение, с което се обявява за загубило сила предшестваш тълкувателен акт поражда действие от момента на

постановяването на новото ТР, поради което и от този момент предшестваният тълкувателен акт престава да се прилага. Ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците"... обратното би означавало да се предаде обратно действие на новото ТР, което се предвиждало само по изключение, съгласно чл. 14 от Закон за нормативните актове. Съгласно ППВС № 3/18.11.1980 г. образуването на изпълнително производство прекъсвало давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. Едва от 26.06.2015 г. с ТР № 2/26.06.2015 г. било дадено различно разрешение, като било прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започвала да тече нова давност. В същите мотиви на въпросното решение, съдът категорично посочвал, че „извършената с т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г. постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВНС разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.". Ако се приемело, че при образуван изпълнителен процес, преди постановяването на ТР № 2/26.06.2015 г. постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, погасителна давност тече, то можело да се стигне до това, че „давността ще се счита за изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към онзи момент ППВС“. Същото становище било застъпено и в Решение на ВКС № 252/17.02.2020г. по дело № 1609/2019 г., III г.о.: „Когато се касае до първоначално приети тълкувателни решения и постановления те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието, посочено в тълкувателните актове. Възможно е след издаването на първоначалния тълкувателен акт да настъпи промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, или в обществено-икономическите условия, които да правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. В тези случаи при постановяването на нов тълкувателен акт, с който се изоставя предходното тълкуване на същата правна норма и се възприема различно тълкуване, последващото тълкувателно решение няма подобно на първоначалното обратно действие, а се прилага от момента, в който е постановено и обявено по съответния ред. От този момент престава да се прилага и предшествания тълкувателен акт, обявен за изгубил сила. В тази хипотеза, ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които са от значение за спорното между страните правоотношение и са породили правните си последици, то тези последици следва да бъдат преценявани с оглед обвързващото им тълкуване, дадено и действащо към момента на настъпването им. В противен случай би се придало същинско обратно действие на новия тълкувателен акт, което е недопустимо, освен съгласно чл. 14 ЗНА по изключение и въз основа на изрична разпоредба за това. За заварените като висящи от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК производства по принудително изпълнение и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство - от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт (придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес), погасителната давност е спряла.". Такъв отговор на поставения правен въпрос съответствал и на практиката на ЕСПЧ по приложението на чл. 6, пар. 1 Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, обективирана в

решение от 19.02.2013 г. по жалба № 2834/2006 г. и в решение от 10.01.2019 г. по жалба № 48149/2009 г. Според последната, при аналогични хипотези на нови тълкувателни решения на ВКС /ТР № 1/04.02.2005 г. на ОСГК на ВКС/, отменящи стари ППВС /ППВС № 4/1964 г./ и придаващи различно задължително тълкуване на една и съща правна норма, да се придаде обратно действие на новия тълкувателен акт означавало да се наруши правото на ефективен достъп до съд, прокламирано в чл. 6, пар. 1 КЗПЧОС.

Въз основа на гореизложеното можело да се направи от правна страна извод, че по настоящия казус, от образуване на изпълнително дело № 292/2013 г. по описа на ЧСИ 3. 3. до 26.06.2015 г. намирало приложение ППВС № 3/18.11.1980 г. и погасителна давност не тече, независимо дали имало или нямало извършени изпълнителни действия. Началният момент, от който започвала да тече погасителна давност била датата 26.06.2015 г. - постановяване на ТР № 2/26.06.2015 г. Следователно, според ответника, датата, на която вземането би се погасило по давност би била 26.08.2020 г., съобразявайки и двумесечния период, в който погасителната давност била спряна въз основа на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците. В настоящия случай, обаче, и в периода след 26.06.2015 г., във връзка изп. дело № 292/2013 г. и изп.дело № 399/2022 г., имало извършени изпълнителни действия, които прекъсвали погасителния давностен срок.

Изложени са твърдения в отговора, че на 22.04.2016 г. между "БНП Париба Пърсъръл Файненс" ЕАД в качеството му на Цедент и ответника в качеството му на Цесионер бил сключен договор за цесия, по силата на който "БНП Париба Пърсъръл Файненс" ЕАД прехвърлило вземанията си по сключения с ищеца Договор за кредит № CASH-04570951 на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД. С пълномощно, предишният кредитор БНП Париба Пърсъръл Файненс" (цедентът) упълномощил ответника, да уведоми от името на "БНП Париба Пърсъръл Файненс" ЕАД всички длъжници по вземания на "БНП Париба Пърсъръл Файненс" ЕАД, които дружеството е цедирало, съгласно сключения Договор за цесия от 22.04.2016 г. Предвид това и съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, "БНП Париба Пърсъръл Файненс" ЕАД, чрез пълномощника си „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД, изпратил Уведомление за извършеното прехвърляне на вземания до Д. Ж. Х. на посочен от длъжника адрес, а именно: гр. Х., ул. „*****“ № *. Изпратеното уведомление не било получено на адреса, като се върнало с отбелязване „сменен адрес", което било удостоверено с обратни разписки, надлежно оформени от служител на национален пощенски оператор „МиБМ Експрес“ ООД. По този начин според ответника, последният положил необходимата грижа гореописаните уведомления да достигнат до знанието на ищеца.

По така изложените съображения ответникът моли за отхвърляне на предявения иск като неоснователен и недоказан като претендира за присъждане на деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно, възразява за прекомерност на хонорара на процесуалния представител на ищеца.

В съдебно заседание ищецът не се явява, представлява се от процесуален представител в лицето на адв. Б. Б. от АК - Хасково. Поддържа, вкл. и в депозираните писмени бележки основателност на заявената претенция, както и искането за присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание ответникът не се явява и не изпраща процесуален представител. В писмени молби оспорва иска.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и становищата на страните, съобразно чл.235 ал.2, вр. чл.12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, а и от представените от ищеца писмени доказателства, вкл. и постъпилия препис от наличните в деловодната програма „САС“ електронни документи по

ч.гр.д. № 2571/2012 г. по описа на РС Хасково се установява, че на 17.09.2012 г. в РС-Хасково е постъпило заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу Д. Ж. Х., по което е образувано ч. гр. д. № 2571/2012 г. по описа на РС Хасково.

На 20.09.2012 г. в полза на заявителя „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, гр. София, е издадена заповед № 1525/20.09.2012 г. по ч. гр. д. № 2571/2012 г. по описа на РС Хасково, по силата на която е разпоредено длъжникът Д. Ж. Х. да заплати сумата от 574,76 лева главница, представляваща неизплатено задължение по сключен между страните договор за потребителски заем с номер CASH-04570951 от 10.03.2011г.; 514,24лв. – добавка, представляваща печалба на кредитора по договора, дължима за периода от 18.04.2011г. до 02.01.2012г. и 76,55лв. – мораторна лихва за периода от 09.05.2011г. до 14.09.2012г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението – 14.09.2012г. до окончателното изплащане и направените по делото разноси в размер общо на 125лв., от които 25лв. – държавна такса и 100лв. – юрисконсултско възнаграждение. В заявлението е посочено, че вземането произтича от следните обстоятелства: неизплатено задължение по сключен между страните договор за потребителски заем с номер CASH-04570951 от 10.03.2011г. На 20.11.2012 г. е издаден изпълнителен лист по заповедното производство в полза на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, гр. София.

От материалите по приложеното в заверен препис изпълнително дело № 292/2013 г. на ЧСИ с рег. № 875 З. З., с район на действие Окръжен съд - Хасково е видно, че същото е образувано по молба на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, гр. София от 26.04.2013 г. на 07.05.2013 г. въз основа на изпълнителния лист от 20.11.2012 г., съпровождащ молбата. С молбата с вх.№ 192888 "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД възлага правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ З. З. на 07.05.2013 г. На 07.05.2013 г. до длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение. На същата дата - 07.05.2013 г., е изпратено запорно съобщение до Арматрон ООД - тогавашният работодател на длъжника. На 07.05.2013 г. до взыскателя е изпратено съобщение, с което е уведомен за насрочен опис на движимите вещи на длъжника. На 16.05.2013 г. държавата е присъединена като взыскател. На 23.04.2014 г. до длъжника е изпратена призовка за предявяване на разпределение. На 08.06.2016 г. е изпратена молба за конституиране на нов взыскател, а именно ответникът „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД. С молбата на съдебния изпълнител са възложени правомощията по чл.18 от ЗЧСИ. На 24.06.2016 г. са изпратени искания за справки за наличието на разкрити банкови сметки на името на длъжника до множество търговски банки. На 24.11.2016 г. взыскателят е депозирал молба в кантората на ЧСИ, с която е поискал да се насрочи дата за опис на движимите вещи на длъжника. На 11.04.2017 г. взыскателят е депозирал молба, с която е поискал да бъде извършена справка БНБ относно наличието на разкрити банкови сметки на името на длъжника и да бъдат наложени заповори върху откритите такива. На 26.05.2017 г. е изпратено запорно съобщение до Юробанк България АД. На 09.05.2018 г. взыскателят е депозирал молба, с която е поискано да се извърши справка НОИ на името на длъжника. На 10.05.2018 г. до длъжника е изпратена призовка за принудително изпълнение във връзка с насрочен опис на движимите му вещи. На 10.05.2019 г. е изпратено запорно съобщение до Райфайзенбанк ЕАД. На 26.11.2020 г. взыскателят е депозирал молба за насрочване на опис на движим вещи, вследствие на което на 08.12.2020 г. до длъжника е изпратена призовка за принудително изпълнение.

С Постановление за прекратяване от 12.01.2021 г., ЧСИ З. З. и на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, прекратява изпълнителното производство по образуваното изп. дело № 292/2013 г., тъй като взыскателят „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на повече от две години. С писмо с вх. № 2005/30.06.2022 г. взыскателят е поискал да му бъде върнат оригинала на изпълнителния лист от 20.11.2012 г.

Въз основа на изпълнителния лист и по молба на ответника от 22.06.2022 г. е образувано изп. дело № 20228750400399 по описа на ЧСИ с рег. № 875 З. З., с район на действие Окръжен съд - Хасково с разпореждане от 07.07.2022 г., материалите по което също са приобщени в настоящото производство. С молбата си за образуване, взыскателят е поискал да бъде връчена на длъжника покана за доброволно изпълнение, като едновременно с нея бъде насрочен опис на движимите вещи, собственост на длъжника, извършването на справки, налагането на запови. С молбата са възложени и правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на съдебния изпълнител. По това изпълнително дело, на 07.07.2022 г. е изпратено заповорно съобщение до Кооперация „ПК Армира“ - работодател на длъжника, с което е наложен заповор върху трудовото му възнаграждение, на същата дата 07.07.2022 г. до длъжника е изпратено съобщение, с което е уведомен за насрочен опис на движими вещи. На 13.07.2022 г. ТД на НАП е присъединена като взыскател за установени публични задължения.

От ответника са представени и съответно приети като писмени доказателства по делото и съдържащите се в изпълнителните дела договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), сключен на 22.04.2016 г. между "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД в качеството му на Цедент и ответника в качеството му на Цесионер, по силата на който "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД прехвърля вземанията си от трети лица, вкл. и по сключения с ищеца Договор за кредит № CASH-04570951 на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, описани в Приложение № 1, представляващо неразделна част от договора. Посоченият договор е подписан от страна на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД от Д. Т. Д. и Н. П. Н., в качеството им на прокуристи.

Видно от потвърждение за извършена цесия на вземанията на основание чл.99, ал.3 от ЗЗД, "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, отново чрез Д. Т. Т. и Н. П. Н. е потвърдило извършената цесия съгласно горепосочения договор за договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), сключен на 22.04.2016 г.

С нотариално заверено на 17.05.2016 г. пълномощно № 3078/2016 г., предишният кредитор БНП Париба Пърсънъл Файненс"ЕАД упълномощил ответника, да уведоми от името на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД всички длъжници по вземания на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, които дружеството е цедирало, съгласно сключения Договор за цесия от 22.04.2016 г.

Видно от известие за доставяне на (AR) на регистрирана пощенска пратка на 06.06.2016 г. на „МиБМ Експрес“ ООД ответникът „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД е изпратил на ищеца Уведомление за цесия БНП Париба ПФ ЕАД – 22.04.2016 г. на адрес в гр. Хасково, ул. „*****“ № *, съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Според отбелязването в обратната разписка, изпратеното уведомление не е получено от адресата, като се е върнало с отбелязване „сменен адрес“.

От представените от ответника пълномощно с нотариална заверка на подписи с рег. № 00211/11.01.2016 г. на В. Б., нотариус с рег. № 302 на НК, с район на действие района на РС София се установява, че на посочената дата „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, чрез Съвета на директорите на дружеството и в състав от всички свои членове (Агнес Рюблан, Ханс Вилфрид Ян Бруке, Венсан Мец, Чарлс МакАртър и Юри Кордозо Пайшау) упълномощават Д. Т. Д. и Н. П. Н., да действат заедно като прокуристи на дружеството съгласно чл.21 от ТЗ и да упражняват правата, дадени им с пълномощното само заедно, а именно да управляват и представляват дружеството; да извършват всички действия и сделки, които са свързани с или произтичат от упражняване на търговското занятие на дружеството като финансова институция, платежна институция, търговец или в каквото и да е друго качество съгласно приложимото право; да представляват дружеството пред всички физически и юридически лица и да извършват всякакви актове, действия и сделки и подписват всякакви документи, свързани с или произтичащи от търговското занятие на дружеството; да отчуждават и обременяват с тежести недвижими имоти на дружеството.

От представените от ответника разпечатки, а и след служебно извършена проверка в електронната страница на Търговския регистър при Агенцията по вписванията, на основание чл. 23, ал. 4 ЗТР, по отношение на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД се установява на първо място, че към 22.04.2016 г. представители на посоченото търговско дружество са Агнес Рюблан, Ханс Вилфрид Ян Бруке, Венсан Мец, Чарлс МакАртър и Юри Кордозо Пайшау, вписани и като членове на Съвета на директорите, с изтичащ мандат 27.08.2020 г. като е посочено, че членовете на Съвета на директорите представляват дружеството колективно и на следващо място, че на 02.12.2016 г. е вписана промяна в тези обстоятелства като е посочено, че дружеството се представлява от двама прокуристи (Д. Т. Д. и Н. П. Н.) заедно, ако няма назначен изпълнителен директор.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1, вр. чл.124 ал.1 ГПК, който е процесуално допустим, доколкото се основава на факт, настъпил след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, а именно изтекла погасителна давност на процесните вземания.

Разгледан по същество, искът е неоснователен поради следните съображения:

На първо място, според настоящия съдебен състав, следва да се обсъди въпроса, касаещ пасивната материална легитимация на ответното дружество с оглед въведеното възражение от страна на ищеца за това, че цесията е недействителна, респ. че упълномощаването и потвърждаването ѝ са недействителни спрямо него, предвид силата на вписването в търговския регистър и примата на вписаните обстоятелства, доколкото договорът за прехвърляне на процесните вземания по отношение на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД бил сключен от лица без представителна власт, съответно упълномощаването на цесионера от цедента било извършено също така от лица без представителна власт. Това е така, тъй като в случаите на материално правоприемство на вземането поради прехвърлянето му чрез договор за цесия, какъвто е настоящия случай, при предявен иск по чл.439 ГПК, въпросът дали ответникът по иска е кредитор или не на длъжника е въпрос по съществото на спора и следва задължително да се разгледа от съда /в този смисъл Определение № 504/18.10.2016г. по ч.т.д. № 1819/2016г. на II т.о. на ВКС/. Ако се установи, че договорът за цесия не е породил правно действие по отношение на длъжника, това е достатъчно основание предявения иск да се отхвърли като неоснователен поради липсата на пасивна материална легитимация на ответника по иска. Ето защо, съдът счита, че преди да разгледа възражението на длъжника за погасяване на вземането по давност, следва да обсъди това възражение.

По делото, както бе посочено вече са представени както договора за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), сключен на 22.04.2016 г. между ответника и "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, потвърждението за извършена цесия и пълномощно № 3078/2016 г., така също и пълномощно с нотариална заверка на подписи с рег. № 00211/11.01.2016 г. на В. Б., нотариус с рег. № *** на НК, с район на действие района на РС София, учредяващо представителната власт на двамата прокуристи на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД. Липсва спор също така, че това обстоятелство е вписано в ТР по – късно – на 02.12.2016 г.

Уведомлението по чл.99, ал.3 ЗЗД от стария кредитор до длъжника за прехвърляне на вземането е направено от в случая от цесионера по пълномощие на цедента. Последното е било изпратено чрез пощенска пратка по куриер на адреса на кредитополучателя, който е бил посочен в договора за заем. От представеното копие на Известие за доставяне се установява, че уведомлението е върнато на подателя с отбелязване за сменен адрес. Съдът намира, че по отношение валидността на сключения договор за цесия между ответника и "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, обстоятелството дали е било известно на длъжника, респ. дали са били вписани фактите относно представителството на едното от търговските

дружества е ирелевантно. Така, съгласно Решение № 209 от 28.11.2018 г. по т.д. № 2530/2017 г. на ВКС без значение за основателността на иска по чл.439 ГПК срещу конституирания нов кредитор (цесионер) е установяване на надлежното уведомяване на длъжника по смисъла на чл.99, ал.4 ЗЗД за извършена цесия, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането – то съществува и следва да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител като не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му. Съдебният изпълнител е този, който провежда изпълнението и съответно носи отговорност за своите действия, които освен това подлежат и на съдебен контрол, така че ако изпълни чрез него в изпълнителното производство, длъжникът се освобождава от дълга. Освен това съдебната практика е константна и в разбирането си, че придобиването на вземането на цесионера настъпва със самото сключване на договора за цесия. Изложените от ищеца обстоятелства във връзка с представителната власт на лицата, оправомощени да действат от името и за сметка на съответното ТД касаят вътрешните отношения между цедент и цесионер, но по никакъв начин не се създават неизвестност, несигурност и невъзможност на ищеца да извърши валидно изпълнение на задълженията си. По изложените съображения съдът намира, че уведомлението по чл.99, ал.3 ЗЗД за прехвърляне на вземането е съобщено надлежно и от лица, имащи власт да сторят това, от стария кредитор на длъжника. Тук следва да се посочи още, че ищецът не оспори истинността на посоченото Известие за доставяне, а и съобщението по чл.99, ал.3 ЗЗД може да бъде извършено от цесионера и в хода на съдебното производство по висящо правоотношение между страните и същото следва да бъде взето предвид от съда на основание чл.235, ал.3 ГПК, в каквато насока е и актуалната практика на ВКС. Ищецът не оспорва факта, че с образуване на второто изпълнително дело – изп. дело № 20228750400399 по описа на ЧСИ 3. 3., както и с отговора на исковата молба е получил от цесионера и приложените към отговора договор за цесия и уведомление по чл.99, ал.3 ЗЗД. При това положение, съдът приема, че цесията е породила правно действие по отношение на длъжника, поради което цесионерът е пасивно легитимиран да отговаря по предявения иск.

Следващият спорен по делото въпрос е този, касаещ погасяване на вземането по давност.

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, и се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. Новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие – чл.116 б. “в” ЗЗД.

Съгласно т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Освен това е обявено за изгубило сила Постановление № 3 от 18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г. на Пленума на ВС, според което погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. В мотивите към т. 10 е посочено и че давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ - насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на

разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ също прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Във всички случаи на прекратяване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител служебно вдига наложените запови и възбрани, като всички други предприети изпълнителни действия се обезсилват по право, с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права (напр. купувачите от публична продажба), както и редовността на извършените от трети задължени лица плащания.

Във връзка с настоящия случай, най-напред следва да се отбележи, че в случая приложима се явява общата петгодишна давност. Това е така, защото съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Целта на заповедното производство е да се провери дали вземането е спорно или безспорно, което означава, че при влязла в сила заповед за изпълнение не е налице вече правен спор, каквото е положението при постановено съдебно решение. Следователно, по действащия ГПК няма основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение към съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. В този смисъл са Определение № 214 от 15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. на ВКС, IV г. о., Определение № 633 от 07.11.2017 г. по т. д. № 1508/2017 г. на ВКС, II т. о., Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г. на ВКС, IV г. о., Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г. на ВКС, II т. о., Решение № 781 от 25.05.2011 г. по гр. д. №12/2010 г. на ВКС, III г.о., Определение № 480 от 27.07.2010 г. по ч. гр. д. № 221/2010 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г.о. и много други.

В настоящия случай, въпреки че не се съдържат конкретни данни по делото на коя дата е влязла в сила заповед № 1525/20.09.2012 г. по ч. гр. д. № 2571/2012 г. по описа на РС Хасково, респ. кога същата е била връчена на длъжника, то липсва спор че въз основа на нея е издаден изпълнителния лист на 20.11.2012 г. Според настоящия съдебен състав изтичането на давността е била прекъсната с изтичане на срока за възражение, след връчването на заповедта за изпълнение на длъжника и именно оттогава е започнала да тече новата 5 – годишна давност за вземанията, установени със сила на пресъдено нещо. Теклата до този момент погасителна давност за всяко от вземанията на ответника 5 или 3 годишна на главните и на акцесорните задължения, е била прекъсната успешно с осъществяването на този юридически факт, съгласно чл. 116 б. „в“ от ЗЗД, вр. чл. 117 ал. 1 ЗЗД. Аргумент в подкрепа на изложеното се открива и в цитираното вече Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Съгласно т. 14 от ТР, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл.422, ал.1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл. 415, ал.1 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл.415, ал.1 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно

нормата на чл. 416 ГПК, което представлява действие по принудително изпълнение и прекъсва давността.

Съдът приема, че в случая заповедта за изпълнение е влязла в сила най-късно на 20.11.2012 г. /когато е издаден изпълнителният лист/, доколкото по делото не са представени доказателства от длъжника-ищец за подадено от него възражение в законовия срок срещу заповедта. Той не е обжалвал и разпореждането за издаване на изпълнителния лист, ако е считал, че заповедта за изпълнение не е влязла в сила, поради което заповедта за изпълнение е влязла в сила в хипотезата на чл.416 пр.1 ГПК и от този момент е започнала да тече 5-годишната давност по чл.117 ал.2 ЗЗД.

Следва да се има предвид още, че в периода, когато е било образувано първото изпълнително дело за принудителното събиране на процесните вземания – 07.05.2013 г., е действало и цитираното в Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, Постановление № 3 от 18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г. на Пленума на ВС. В закона не е уреден изрично моментът, от който започват да действат тези тълкувателни актове или откога отпада действието им. Разрешението на този въпрос е дадено с постановените по реда на чл. 290 ГПК Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г., на ВКС, IV г. о. и Решение № 252/17.02.2020 г. по гр. д. № 1609/2019 г. на ВКС, III г. о., а и към настоящия момент е налице произнасяне със задължителен тълкувателен акт по образуваното тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС по този въпрос, а именно Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. по тълк. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Ето защо следва да се приеме, че Постановление № 3 от 18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г. на Пленума на ВС е преустановило действието си на 26.06.2015 г. и дадените с него тълкувателни разрешения са задължителни за времето преди отмяната му, а Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС ще се прилага от този момент за в бъдеще. С оглед на това следва, че в периода от 07.05.2013 г. до 26.06.2015 г. погасителната давност е спряла да тече, като няма правно значение дали вискателят е бил пасивен или не.

След 26.06.2015 г. давностният срок за процесните вземания е започнал отново да тече, но е прекъсван с предприемането на редица изпълнителни действия по изпълнително дело № 292/2013 г. на ЧСИ с рег. № *** 3. З., с район на действие Окръжен съд - Хасково, а именно – на 24.11.2016 г. вискателят е депозирал молба в кантората на ЧСИ, с която е поискал да се насрочи дата за опис на движимите вещи на длъжника; на 11.04.2017 г. вискателят е депозирал молба, с която е поискал да бъде извършена справка БНБ относно наличието на разкрити банкови сметки на името на длъжника и да бъдат наложени запори върху откритите такива; на 26.05.2017 г. е изпратено запорно съобщение до Юробанк България АД; на 09.05.2018 г. вискателят е депозирал молба, с която е поискано да се извърши справка НОИ на името на длъжника; на 10.05.2018 г. до длъжника е изпратена призовка за принудително изпълнение във връзка с насрочен опис на движимите му вещи; на 10.05.2019 г. е изпратено запорно съобщение до Райфайзенбанк ЕАД; на 26.11.2020 г. вискателят е депозирал молба за насрочване на опис на движим вещи, вследствие на което на 08.12.2020 г. до длъжника е изпратена призовка за принудително изпълнение, с която е бил насрочен опис на движими вещи, находящи се на в дома му. Това е и последното предприето изпълнително действие, с което е прекъсната давността и е започнала да тече нова петгодишна давност, която би изтекла едва през 2025 г., а исковата молба, в която ищецът се позовава на същата, е подадена в Районен съд - Хасково на 08.09.2022 г.

Следва да се посочи още и че по изпълнително дело № 20228750400399 по описа на

ЧСИ с рег. № *** 3. 3., с район на действие Окръжен съд - Хасково, давностният срок относно вземанията, предмет на настоящото производство е бил прекъсван с извършване на действия, които съобразно насоките, дадени в Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС са такива, които имат за правна последица прекъсване на давността за изпълнение, а именно с молбата си за образуване на новото изпълнително производство, вискателят е поискал да бъде връчена на длъжника покана за доброволно изпълнение, като едновременно с нея бъде насрочен опис на движимите вещи, собственост на длъжника, извършването на справки, налагането на заповори, както и са възложени и правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на съдебния изпълнител. По това изпълнително дело, на 07.07.2022 г. е изпратено заповорно съобщение до Кооперация „ПК Армира“ - работодател на длъжника, с което е наложен заповор върху трудовото му възнаграждение, на същата дата 07.07.2022 г. до длъжника е изпратено съобщение, с което е уведомен за насрочен опис на движими вещи. На 13.07.2022 г. държавата в лицето на ТД на НАП е присъединена като вискател за дължимите ѝ от ищеца публични вземания, което е последното изпълнително действие по това изпълнително дело, което е прекъснало давността. Очевидно е, че и в този случай не е изтекла давността за принудително изпълнение на процесните вземания.

По всички изложени съображения и проследявайки хронологията на извършените действия по принудително събиране на дълга е видно, че процесните вземания не са погасени по давност и Д. Ж. Х. дължи тяхното изпълнение. Поради това предявеният иск се явява неоснователен и следва да се отхвърли като такъв.

С оглед изхода на делото и че ответникът претендира разноски, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, единствено на същия следва да се присъдят такива, а именно сумата от 200 лева за юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 78, ал. 8, изр. 2 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид конкретиката на спора, размера на иска и осъществената защита по него.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Ж. Х., ЕГН *****, с адрес: гр.Х., ул. „*****“ № *, съдебен адрес: гр.Х., ул. „*****“ № **, адв. Б. Б. от АК Хасково, срещу „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК: 202423225, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Люлин, бул. „Панчо Владигеров“ № 21, Бизнес Център „Люлин 6“, ет.2, иск с правно основание чл.439, вр. чл.124 ал.1 ГПК, за установяване по отношение на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, че Д. Ж. Х. не му дължи сумата от **5409,93** лева по изпълнително дело № 20228750400399 по описа на ЧСИ с рег. № *** 3. 3., с район на действие Окръжен съд – Хасково, образувано на 07.07.2022 г. въз основа на изпълнителен лист от 20.11.2012 г., издаден по ч. гр. д. № 2571/2012 г. по описа на РС – Хасково в полза на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, ЕИК 130697606 - гр. София за следните суми: сумата от 574,76 лева главница, представляваща неизплатено задължение по сключен между страните договор за потребителски заем с номер CASH-04570951 от 10.03.2011г.; 514,24лв. – добавка, представляваща печалба на кредитора по договора, дължима за периода от 18.04.2011г. до 02.01.2012г. и 76,55лв. – мораторна лихва за периода от 09.05.2011г. до 14.09.2012г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението – 14.09.2012г. до окончателното изплащане и направените по делото разноски в размер общо на 125лв., от които 25лв. – държавна такса и 100лв. – юрисконсултско възнаграждение, поради погасяването им по давност, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА Д. Ж. Х., ЕГН *****, с адрес: гр.Х., ул. „*****“ № *, съдебен адрес: гр.Х., ул. „*****“ № **, адв. Б. Б. от АК Хасково, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК,

да заплати на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК: 202423225, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Люлин, бул.“Панчо Владигеров“ № 21, Бизнес Център „Люлин 6“, ет.2, сумата от 200,00 лева, представляваща направени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: З. Б.